

Juridisch bulletin

Rechtspraak 2012

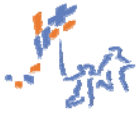

Inhoud

1	<i>Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen</i>	4
2	<i>Grondwettelijk Hof</i>	5
2.1	Arrest van het Grondwettelijk Hof van 11 januari 2012 (Art. 1, 8ste lid van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van de gewaarborgde gezinsbijslag – Vreemdeling/Staatloze – Schending van artikelen 10 en 11 van de Grondwet – Art. 49 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen)	5
3	<i>Hof van Cassatie</i>	7
4	<i>Arbeidshoven</i>	8
4.1	Arrest van het arbeidshof te Brussel van 15 maart 2012 (Artikel 1, vierde lid Wet tot instelling gewaarborgde gezinsbijslag; begrip ‘hoofdzakelijk of uitsluitend ten laste van de aanvrager’ – Niet voldaan wanneer kind wordt opgevangen in Lokaal Opvanginitiatief (LOI))	8
4.2	Arrest van het arbeidshof te Antwerpen van 19 april 2012 (Artikelen 47 en 63 KBW – Toepassing nieuwe regeling)	9
4.3	Arrest van het arbeidshof van Luik van 18 juni 2012 (L.L. en A.A. vs. RKW, A.R. 2011/AL/524) (Artikel 73quater, § 1 van de Kinderbijslagwet – Vormt het niet gelijkstellen van adoptie met het begrip tenlastenneming of Kafala, begrip uit het Marrokaans recht, geen schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet?)	10
4.4	Arrest van het arbeidshof te Antwerpen van 27 juni 2012 (Artikel 120bis KBW – Toepassing 3-jarige verjaringstermijn ook vóór 1 oktober 2006)	10
4.5	Arrest van het arbeidshof van Bergen van 19 september 2012 (Verhoogde kinderbijslag voor kinderen met een aandoening – Gedeeltelijke verjaring van de vordering – Door de eerste rechter bevolen deskundigenonderzoek op basis van een foutieve reglementaire bepaling (KB 03/05/1991))	11
4.6	Arrest van het arbeidshof van Gent van 1 oktober 2012 (RKW vs. M.L., A.R. 2012/AG/136) (Art. 2, eerste lid, 1° van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van gewaarborgde gezinsbijslag – Aanvraag tot afwijking verblijfsvoorwaarde gericht aan arbeidsrechtbank ipv aan FOD Sociale Zekerheid – Rechtbank kan niet zelf beslissen tot het toestaan van een afwijking)	12
5	<i>Arbeidsrechtbanken</i>	14
5.1	Vonnis van de arbeidsrechtbank te Gent van 26 januari 2012 (A.M.A.A. vs. RKW, A.R. 11/599) (Artikel 1 wet 20 juli 1971 – Begrip hoofdzakelijk ten laste van de aanvrager – Niet voldaan in geval van het op zich nemen van de kosten van levensonderhoud door de Sociale Dienst van de Socialistische Solidariteit)	14
5.2	Vonnis van de arbeidsrechtbank te Tongeren van 17 februari 2012 (D.V.T. vs. RKW, A.R. 11/1007/A) (Artikel 41 KBW: Eenoudertoeslag – Echtgenoot om beroepsredenen domicilie in het buitenland – Geen recht)	15
5.3	Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Antwerpen van 23 maart 2012 (A.E.H. en N.A. vs. RKW, A.R. 11/3.626/A) (Vermeende schending taalwet bestuurszaken – Beslissing tot terugvordering moet toch worden onderzocht – Materie van openbare orde)	15
5.4	Vonnis van de arbeidsrechtbank te Namen van 19 april 2012 (L.M. en C.B. vs. RKW, A.R. 10/4054/A) (Gewaarborgde gezinsbijslag – Kraamgeld – Aan te vragen binnen een jaar na de geboorte)	16

5.5	Vonnis van de arbeidsrechtbank te Leuven van 24 april 2012 (Artikel 56bis, eerste en tweede lid, KBW – Verhoogde kinderbijslag)	16
5.6	Vonnis van de arbeidsrechtbank te Kortrijk van 2 mei 2012 (R.S vs. RKW, A.R. 10/2.137/A) (Artikel 1 Wet gewaarborgde gezinsbijslag: voorwaarde toegelaten of gemachtigd zijn, moet ook tijdens het jaar voorafgaand aan de aanvraag vervuld zijn)	17
5.7	Vonnis van de arbeidsrechtbank van Dendermonde van 21 mei 2012 (Artikel 56bis KBW – Verlaten wees)	18
5.8	Vonnis van de arbeidsrechtbank van Gent van 21 juni 2012 (Artikelen 47 en 63 KBW – Erkenning ongeschiktheid)	19
5.9	Vonnis van de arbeidsrechtbank van Luik van 21 juni 2012 (L.C. vs. RKW, A.R. 388.891) (Gewaarborgde gezinsbijslag – Vijf jaar verblijf op Belgisch grondgebied moet regelmatig zijn – Geen gelijkstelling met een Europees staatsburger na verbreken van huwelijk met een Belg)	20
5.10	Vonnis van de arbeidsrechtbank van Namen van 7 augustus 2012 (M.C. vs. RKW, A.R. 11/2023/A) (Art. 52 KBW – Financiële en persoonlijke redenen ter verantwoording van het onderhouden en het opvoeden van het kind door een ouder die in het buitenland verblijft - Weigering)	21
5.11	Vonnis van de arbeidsrechtbank van Brussel van 2 oktober 2012 (Aanvraag om kinderbijslagtoeslag voor kinderen met een aandoening – Opdracht van de deskundige – Niet bindend karakter van het deskundigenverslag – Redelijke termijn – Rechtsweigering)	21
5.12	Vonnis van de arbeidsrechtbank van Charleroi van 3 oktober 2012 (S'S.K. vs. V.S. en K. 39, A.R. 11/2541/A en 11/2679/A) (Aanwijzing van de bijslagtrekkende – Belang van het kind – Uitoefening van het ouderlijk gezag)	22
5.13	Vonnis van de arbeidsrechtbank te Mechelen van 11 oktober 2012 (M.D.H. vs. K. 13, A.R. 11/551/A) (Artikel 69 KBW – Betaling kinderbijslag aan vader – Bepaling aanvangsdatum van de betaling)	23
5.14	Vonnis van de arbeidsrechtbank te Luik van 25 oktober 2012 (N.N. vs. K. 38 en L.D., A.R. 392.018) (Beslissing van niet-onderwerping bij de RSZ – Informatieplicht – Onverschuldigd bedrag niet teruggevorderd wegens fout van het kinderbijslagfonds)	24
5.15	Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Brussel van 6 november 2012 G.R. en T.R. vs. RKW, A.R. 11/2381/A) (Art. 62, § 3, KBW en KB van 10 augustus 2005 – Voorwaarde om een minimaal aantal lesuren te volgen – Geen onredelijke vereiste – Geen rekening houden met specifieke aspecten van het type studies om ervan af te wijken)	25
6	Andere	27

1 Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen

2 Grondwettelijk Hof

2.1 Arrest van het Grondwettelijk Hof van 11 januari 2012 (Art. 1, 8ste lid van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van de gewaarborgde gezinsbijslag – Vreemdeling/Staatloze – Schending van artikelen 10 en 11 van de Grondwet – Art. 49 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen)

[Arrest nr. 1/2012](#)

In dit voor de arbeidsrechtbank van Luik aanhangig geschil wordt het Grondwettelijk Hof verzocht om te verifiëren of artikel 1, 8ste lid, van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van gewaarborgde gezinsbijslag, in die zin geïnterpreteerd dat het van toepassing is op de staatlozen van wie wordt vastgesteld dat zij buiten hun wil hun nationaliteit hebben verloren en die aantonen dat zij geen wettige en duurzame verblijfstitel kunnen verkrijgen in een andere Staat waarmee zij banden zouden hebben, artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 2.2 en 26.1 van het Internationaal Verdrag van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, in zoverre het de erkende staatlozen en de andere categorieën van vreemdelingen op dezelfde wijze behandelt, door van hen te vereisen, voor de toekenning van het recht op gewaarborgde gezinsbijslag, dat zij toegelaten of gemachtigd zijn in België te verblijven overeenkomstig de wet van 15 december 1980, waardoor aldus geen rekening wordt gehouden met hun specificiteit, waarbij België zich via het Verdrag van New York van 28 september 1954 betreffende de status van staatlozen te hunnen aanzien soortgelijke verplichtingen heeft opgelegd als die welke het zich via het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen jegens de vluchtelingen heeft opgelegd, zonder ze daarom op gelijkwaardige wijze na te komen, en waarbij dus de supranationale waarborgen op discriminerende wijze worden toegepast.

Indien die eerste vraag ontkennend wordt beantwoord, vraagt de verwijzende rechtbank of het antwoord van het Hof hetzelfde blijft wanneer het kind voor wie gewaarborgde gezinsbijslag wordt aangevraagd de Belgische nationaliteit heeft.

In dit geschil meent de betrokkene dat er sprake is van discriminatie tussen erkende vluchtelingen en erkende staatlozen aangezien iemand die als staatloze door een rechtbank erkend wordt niet automatisch verblijfsrecht krijgt in tegenstelling tot iemand die als vluchteling erkend wordt.

Gewaarborgde gezinsbijslag wordt echter enkel toegekend aan rechthebbenden die regelmatig op het grondgebied mogen verblijven.

Het Hof vindt dat er niet redelijkerwijs gerechtvaardigd kan worden dat erkende staatlozen en vluchtelingen niet gelijk behandeld worden en heeft beslist dat artikelen 10 en 11 van de Grondwet geschonden worden, niet door het in de prejudiciële vraag vermelde artikel, artikel 1, 8ste lid van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van gewaarborgde gezinsbijslag, maar door de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Het Hof wil eraan herinneren dat het al discriminatie tussen staatlozen en vluchtelingen vastgesteld heeft in arrest nr. 198/2009 en dat die discriminatie niet voortkomt uit artikel 49 van de wet van 15 december 1980, die enkel in België erkende vluchtelingen betreft, maar uit het ontbreken van een wetsbepaling die

in België erkende staatlozen een verblijfsrecht geeft dat vergelijkbaar is met het verblijfsrecht van vluchtelingen.

De wetgevende macht moet dus vastleggen volgens welke voorwaarden staatlozen een verblijfsrecht kunnen krijgen in België en moet dus een einde maken aan de vastgestelde discriminatie.

De arbeidsrechtbanken moeten dus tot er wetgevend wordt tussengekomen voor de wet van 15 december 1980 de gevolgen van de vastgestelde ongrondwettelijkheid van de bepaling in kwestie doen stoppen.

Het Hof vindt bijgevolg dat de tweede prejudiciële vraag niet langer beantwoord moet worden.

3 Hof van Cassatie

4 Arbeidshoven

4.1 Arrest van het arbeidshof te Brussel van 15 maart 2012 (Artikel 1, vierde lid Wet tot instelling gewaarborgde gezinsbijslag: begrip 'hoofdzakelijk of uitsluitend ten laste van de aanvrager' – Niet voldaan wanneer kind wordt opgevangen in Lokaal Opvanginitiatief (LOI))

Onuitgegeven

Voor betrokkene werd in een materiële opvang voorzien in de zin van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde categorieën van vreemdelingen. Mevrouw vroeg gewaarborgde gezinsbijslag aan, maar dit werd geweigerd door de Rijksdienst omdat ze de kinderen niet uitsluitend of hoofdzakelijk ten laste had. De kinderen verbleven immers samen met hun moeder in een opvangcentrum dat de kinderen ten laste nam.

Mevrouw stelde beroep in bij de arbeidsrechtbank te Brussel tegen deze administratieve beslissing, maar haar vordering werd als ongegrond afgewezen. Vervolgens stelde ze hoger beroep in.

De eerste rechter was van oordeel dat voldoende aangetoond was dat niet mevrouw O. maar wel het lokaal opvanginitiatief van het OCMW in feite het grootste deel van de kosten van opvang en opvoeding van de kinderen ten laste nam.

Mevrouw O. betwist deze interpretatie. Zij stelt dat bij analogie toepassing dient gemaakt te worden van het vermoeden in artikel 1, vierde en vijfde lid van de wet van 20 juli 1971 betreffende de gewaarborgde gezinsbijslag, waarbij het kind geacht wordt hoofdzakelijk of uitsluitend ten laste te zijn van een natuurlijk persoon, indien deze persoon voor meer dan de helft bijdraagt in het onderhoud van het kind. Dit vermoeden wordt niet omgekeerd om reden dat het kind recht heeft op maatschappelijke integratie krachtens de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Mevrouw stelt dat de materiële steun die zij ontving grotendeels gelijk was aan een financiële steun die door het OCMW wordt toegekend.

Verder verwijst ze naar artikel 6 van de wet van 20 juli 1971 dat betrekking heeft op de ten laste name van de gewaarborgde gezinsbijslag van een kind dat uitsluitend of hoofdzakelijk ten laste is van een vluchteling. Volgens deze bepaling wordt, indien de staat is tussengekomen voor de kosten van dienstverlening door een OCMW, de gewaarborgde gezinsbijslag in de regel aan de Belgische staat terugbetaald. Het bedrag wordt echter volledig betaald aan de vluchteling die het kind uitsluitend of hoofdzakelijk ten laste neemt, indien de Belgische staat niet is tussengekomen.

Ze stelt tenslotte dat de niet toekenning van de gewaarborgde gezinsbijslag een ongeoorloofde discriminatie zou inhouden ten opzichte van andere mensen die financiële steun krijgen van het OCMW.

Het hof argumenteert daarop als volgt: de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde categorieën van vreemdelingen voorziet niet in een uitkering aan personen die in een lokaal opvanginitiatief verblijven. De uitgekeerde som is louter een modaliteit van de **materiële dienstverlening**, wellicht om praktische redenen, om ook aan de asielzoekers toch een zekere zelfstandigheid te verlenen. Bovendien is er geen reden om aan te nemen dat dit bedrag aan mevrouw O. juridisch toekwam. Iedere andere interpretatie zou in strijd zijn met de fundamentele regel dat aan

asielzoekers enkel nog een materiële steun wordt verleend. De wet van 20 juli 1971 dient geïnterpreteerd te worden in het licht van de bepalingen van de wet van 12 januari 2007.

Er is aldus geen wettelijke basis om bij analogie toepassing te maken van het vermoeden opgenomen in artikel 1, vijfde lid van de wet van 20 juli 1971, waarbij dient opgemerkt te worden, aldus het Hof, dat de tweede zin van artikel 1, vijfde lid enkel inhoudt dat het vermoeden niet omgekeerd wordt omdat **het kind** (en niet de moeder) recht heeft op maatschappelijke integratie.

Het hof stelt verder dat er evenmin een voldoende wettelijke basis is om een analogie te maken met de bepalingen inzake gewaarborgde gezinsbijslag voor kinderen ten laste van een politieke vluchteling, vermits betrokkene nooit het statuut van erkend politiek vluchteling heeft gehad (die overigens vrijgesteld zijn van andere voorwaarden van de wet, zoals het verblijf op het grondgebied gedurende vijf jaar).

Omtrent de aangevoerde discriminatie, meent het hof tenslotte dat de categorie van personen die, in het kader van hun asielaanvraag – en dus vooraleer er enige beslissing genomen is over hun statuut – recht hebben op een materiële opvang, niet vergelijkbaar is met de categorie van de personen die een wettelijk verblijfstatuut heeft bekomen, en op die basis aanspraak kan maken op de voordelen van de wetgeving op het maatschappelijk welzijn, en onder bepaalde voorwaarden, van de wet van 20 juli 1971 op de gewaarborgde gezinsbijslag.

Er is aldus het hof, klaarblijkelijk geen schending van het gelijkheidsbeginstel vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Het vonnis van de eerste rechter dient dan ook bevestigd te worden.

Het hoger beroep is ontvankelijk doch ongegrond.

4.2 Arrest van het arbeidshof te Antwerpen van 19 april 2012 (Artikelen 47 en 63 KBW – Toepassing nieuwe regeling)

Onuitgegeven

In eerste aanleg vordert mevr. H.F., eiseres in het geding, de vernietiging van de beslissing d.d. 17 december 2009 van K.32 om vanaf 1 september 2009 voor haar zoontje nog slechts een toeslag voor kinderen met een aandoening toe te kennen van 97,41 EUR. Deze beslissing was gebaseerd op de vaststelling van de FOD Sociale Zaken waarbij aan het kind 7 punten op de medisch sociale schaal werden toegekend, waarvan 2 punten in pijler 1.

Bij tussenvonnis wordt een deskundige aangesteld die conform de nieuwe wetgeving aan het kind 9 punten toekent, waarvan 2 punten in pijler 1. Hoewel de rechtbank zegt akkoord te gaan met de bevindingen van de aangestelde deskundige, volgt het deze vaststellingen niet. In het beschikkend gedeelte van het kwestieuze eindvonnis wordt namelijk voor recht gezegd dat het kind vanaf 1 september 2009 een lichamelijke en/of geestelijke ongeschiktheid vertoont van meer dan 66% en dat de graad van zelfredzaamheid 9 punten bedraagt. Voormelde omschrijving en evaluatie van de handicap is gebaseerd op de oude wetgeving.

K.32 gaat tegen het kwestieuze vonnis in beroep en werpt op dat de rechtbank zich ten onrechte baseert op de oude wetgeving voor de evaluatie en de omschrijving van de handicap. Het Hof onderschrijft dit

standpunt. Aangezien het betreffende kind is geboren op 26 april 1993 dient zijn aandoening te worden beoordeeld volgens de criteria van het KB van 28 maart 2003 (de nieuwe regeling), wat door de rechter als zodanig bij tussenvonnissen van 1 juli 2010 aan de aangestelde deskundige was opgedragen.

Daarenboven wordt in het aangevochten vonnis gesteld dat de evaluatie van de deskundige dient bevestigd te worden, terwijl deze evaluatie in het dispositief van het vonnis niet wordt gevolgd, zodat dit vonnis een tegenstrijdigheid bevat.

Het Hof hervormt het vonnis en oordeelt dat het kind 9 punten heeft op de medisch-sociale schaal, waarvan 2 punten in pijler 1 en dit vanaf 1 september 2009.

4.3 Arrest van het arbeidshof van Luik van 18 juni 2012 (L.L. en A.A. vs. RKW, A.R. 2011/AL/524) (Artikel 73quater, § 1 van de Kinderbijslagwet – Vormt het niet gelijkstellen van adoptie met het begrip tenlastenneming of Kafala, begrip uit het Marokkaans recht, geen schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet?)

[Onuitgegeven](#)

In deze zaak betwisten de heer L.L. en mevrouw A.A. een beslissing genomen in eerste aanleg op 7 oktober 2011 door de Arbeidsrechtbank van Hoei tot weigering van de adoptiepremie voor het kind A., ten laste genomen door mevrouw A.A., omdat adoptie en de Kafala (Marokkaanse rechtsinstelling voor tenlastenneming) niet kunnen beschouwd worden als vergelijkbare instellingen aangezien de Kafala geen band van verwantschap instelt zoals dat met adoptie het geval is.

Bijgevolg is artikel 73quater, §1 van de Kinderbijslagwet in dit geval niet van toepassing.

Het Hof van Beroep meende de volgende prejudiciële vraag te moeten stellen aan het Grondwettelijk Hof: Vormt artikel 73quater van de Kinderbijslagwet, geïnterpreteerd in de zin dat het kraamgeld ingesteld door dat artikel voorbehouden is aan een kind dat geadopteerd is of zal worden in de zin van het Belgisch recht, en dus met uitsluiting van volle wezen opgevangen in een gezin op basis van de Marokkaanse wet over de tenlastenneming van verlaten kinderen (Kafala), een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, gelezen in relatie met artikel 22bis van de Grondwet, met de artikelen 2 en 20 van het Verdrag inzake de rechten van het kind, aangenomen in New York op 20 november 1989, artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend in Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955, en artikel 1 van het bijkomende protocol nr. 2 bij dat verdrag?

4.4 Arrest van het arbeidshof te Antwerpen van 27 juni 2012 (Artikel 120bis KBW – Toepassing 3-jarige verjaringstermijn ook vóór 1 oktober 2006)

[Onuitgegeven](#)

Na een aanbeveling van de Europese Commissie in 2006 brengt Nederland de KOT (kinderopvangtoeslag) als gezinsbijslag in rekening en zulks met terugwerkende kracht vanaf 1 januari 2005. Ingevolge deze aanbeveling dienden de dossiers geregulariseerd te worden waarbij er ten laste van België kinderbijslag moest worden betaald en dit ter aanvulling bij de Nederlandse kinderbijslag tot het Belgische bedrag. Ingevolge een dergelijke regularisatie vordert K.43 de betaalde kinderbijslag voor de

periode van januari 2005 tot en met juni 2006 ten bedrage van 1.798,69 EUR terug (schrijven van 23 september 2009).

Tegen deze beslissing tekenden de betrokkenen beroep aan. Ze betwisten het recht op terugvordering van de desbetreffende kinderbijslag op grond van artikel 17 Handvest sociaal verzekerde (HSV). De verwijzing naar artikel 17 HSV kan volgens de rechtbank niet aanvaard worden. De beslissing van K.43 is immers niet aangetast door een juridische of materiële vergissing. K.43 heeft enkel gevolg gegeven aan een beslissing van een buitenlandse instelling waardoor haar niet kan worden verweten een fout te hebben begaan. Er wordt trouwens geen fout aangetoond die door K.43 zou begaan zijn. Bij gebrek aan een vergissing of fout van het fonds kan voormeld artikel dan ook niet worden toegepast.

In toepassing van de vijfjarige verjaringstermijn veroordeelt de rechtbank de eisende partij tot de terugbetaling van het ontvangen bedrag aan Belgische kinderbijslag over de kwestieuze periode (januari 2005 tot en met juni 2006).

Betrokkenen tekenen tegen hoger vermeld vonnis hoger beroep aan. Ze stellen dat de terugvordering van het debet verjaard is op basis van de toepassing van de driejarige verjaringstermijn.

Het oude artikel 120bis KBW voorzag in een algemene verjaringstermijn van vijf jaar. In zijn arrest van 19 januari 2005 verklaarde het Grondwettelijk Hof dit artikel ongrondwettig aangezien ondermeer deze vijfjarige termijn langer was dan de algemene driejarige terugvorderingstermijn van de Algemene beginselenwet. Mede ingevolge dit arrest werd vanaf 1 oktober 2006 de gewone verjaringstermijn in artikel 120bis KBW van vijf op drie jaar gebracht (artikel 35 programmawet 20 juli 2006).

Doch, gelet op het feit dat het oude artikel 120bis KBW ongrondwettig werd verklaard, is het Arbeidshof van oordeel dat er ook vóór 1 oktober 2006 geen toepassing kon gemaakt worden van deze vijfjarige termijn. De enige grondwetsconforme lezing van het oude artikel 120bis KBW bestaat erin dat ook vóór 1 oktober 2006 toepassing moest worden gemaakt van de driejarige verjaringstermijn zoals voorzien in de Algemene Beginselenwet.

Aangezien de eerste stuitingsdaad pas gebeurde op 25 september 2009 en de uitkeringen ten laatste uitbetaald werden in juni 2006 is de terugvordering verjaard.

4.5 Arrest van het arbeidshof van Bergen van 19 september 2012 (Verhoogde kinderbijslag voor kinderen met een aandoening – Gedeeltelijke verjaring van de vordering – Door de eerste rechter bevolen deskundigenonderzoek op basis van een foutieve reglementaire bepaling (KB 03/05/1991))

[Onuitgegeven](#)

Op 21 juni 2012 vraagt mevrouw S.A. voor haar zoon D.G. verhoogde kinderbijslag voor kinderen met een aandoening aan bij haar kinderbijslagfonds. Op basis van de na onderzoek van het kind D.G. opgestelde medische verslagen van de FOD Sociale Zekerheid brengt het kinderbijslagfonds haar op 03/02/2011 op de hoogte dat het kind niet aan alle voorwaarden voldoet om de gevraagde verhoogde kinderbijslag te ontvangen.

Vervolgens dagvaardt mevrouw S.A. het kinderbijslagfonds voor de Arbeidsrechtbank van Doornik. In een vonnis van 17 april 2012 wordt de aanvraag ontvankelijk verklaard en wordt, voor er een uitspraak

ten gronde komt in het dossier, een medische expertise bevolen om de graad van ongeschiktheid van D.G., het begin van de ongeschiktheid en de daaruit voortvloeiende verminderde zelfredzaamheid te bepalen.

Het kinderbijslagfonds gaat dan in hoger beroep tegen dat tussenvonnissen bij het Arbeidshof van Bergen. Het voert enerzijds aan dat, aangezien mevrouw S.A. haar aanvraag voor verhoogde kinderbijslag voor kinderen met een aandoening op 21 juni 2010 heeft ingediend, de vordering voor de Arbeidsrechtbank voor de periode vóór 1 april 2005 verjaard was.

In een vonnis van 19 september 2012 geeft het Arbeidshof van Bergen het fonds gelijk. Het oordeelt dat, in overeenstemming met artikel 120 van de Kinderbijslagwet Werknemers, de vordering verjaard is en dus onontvankelijk is voor de periode vóór 1 april 2005.

Het kinderbijslagfonds haalt anderzijds aan dat, aangezien D.G. geboren is op 14 mei 2003, de Arbeidsrechtbank de vordering tot medische expertise zou moeten baseren op het koninklijk besluit van 28 maart 2003 en niet, zoals het geval is, op het koninklijk besluit van 3 mei 1991. Het koninklijk besluit van 28 maart 2003 is immers van toepassing op kinderen die na 1 januari 1996 geboren zijn.

Het Arbeidshof geeft het fonds ook op dit punt gelijk. Op basis van artikel 1068, lid 3 van het Gerechtelijk Wetboek verwijst het Arbeidshof de zaak naar de Arbeidsrechtbank van Doornik opdat die de medische expertise met spoed laat uitvoeren op basis van het koninklijk besluit van 28 maart 2003.

4.6 Arrest van het arbeidshof van Gent van 1 oktober 2012 (RKW vs. M.L., A.R. 2012/AG/136) (Art. 2, eerste lid, 1° van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van gewaarborgde gezinsbijslag – Aanvraag tot afwijking verblijfsvoorwaarde gericht aan arbeidsrechtbank ipv aan FOD Sociale Zekerheid – Rechtbank kan niet zelf beslissen tot het toestaan van een afwijking)

Onuitgegeven

In het bestreden vonnis ging de arbeidsrechtbank na of wegens behartigenswaardige omstandigheden kon afgeweken worden van de verblijfsvoorwaarde van artikel 2, eerste lid van de wet van 20 juli 1971. Omdat voor het schooljaar 2009-2010 de afwijking van de verblijfsvoorwaarde i.c. werd toegestaan en in het schooljaar 2010-2011 de situatie niet gewijzigd was, stond de arbeidsrechtbank een afwijking op de voorwaarde van artikel 2, eerste lid, 1° van de wet van 20 juli 1971 toe.

De Rijksdienst acht zich gegriefd door het vonnis omdat het verzoekschrift van de geïntimeerde voor de arbeidsrechtbank niet gericht was tegen zijn beslissing van 10 juni 2011 (waarbij meegedeeld werd dat het recht op gewaarborgde gezinsbijslag voor de dochter niet kon worden vastgesteld wegens haar studies in het buitenland) **doch in werkelijkheid een aanvraag inhield om individueel af te wijken van de verblijfsvoorwaarde** om gewaarborgde gezinsbijslag te kunnen ontvangen (die eigenlijk had moeten ingediend worden bij de FOD Sociale Zekerheid binnen de 90 dagen vanaf de beslissing). De appellante is van oordeel dat noch hijzelf noch de arbeidsrechtbank bevoegd is om af te wijken van de verblijfsvoorwaarde. De FOD Sociale Zekerheid alleen is bevoegd om te oordelen over de behatenswaardigheid van een dossier en om af te wijken van de verblijfsvoorwaarde. De Rijksdienst meent tenslotte dat de rechtbank slechts over een marginaal toetsingsrecht beschikt en slechts een legaliteitscontrole uitoefent.

Het arbeidshof sluit zich aan bij het advies van het openbaar ministerie dat wordt hernomen als argumentatie van het arrest als volgt:

De kennisgeving door appellant dat het recht niet kon worden vastgesteld wordt door geïntimeerde niet betwist. Zij erkent integendeel dat haar dochter in het buitenland verblijft. Zoals appellant terecht opmerkt beoogde geïntimeerde met haar verzoekschrift voor de arbeidsrechtbank een afwijking van de verblijfsvoorwaarde te bekomen. De bewoordingen van haar brief zijn voor geen andere interpretatie vatbaar. De aanvraag voor een dergelijke afwijking moet nochtans ingediend worden bij de FOD Sociale Zekerheid, die als enige bevoegd is om een afwijking toe te staan. De kennisgeving van appellant vermeldde duidelijk de te volgen procedure, die trouwens door geïntimeerde werd toegepast met betrekking tot het voorgaande schooljaar en haar dus niet onbekend is. Het is dan ook moeilijk te begrijpen dat zij de afwijking heeft gevraagd aan de arbeidsrechtbank.

Vermits appellant meende dat het verzoekschrift als een aanvraag tot afwijking van de verblijfsvoorwaarde kon worden beschouwd, heeft hij op 4 oktober 2011 een kopie overgemaakt aan de FOD Sociale Zekerheid met de vraag een onderzoek ter zake in te stellen.

Het arbeidshof is dan ook van oordeel dat de eerste rechter ten onrechte heeft aangenomen dat er een ongunstige beslissing werd genomen. Maar ook als het nalaten om een beslissing te nemen zou kunnen beschouwd worden als een ongunstige beslissing kon de rechter niet zelf beslissen tot het toestaan van een afwijking van de voorwaarde gesteld in artikel 2, eerste lid, 1° van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van de gewaarborgde gezinsbijslag, **louter en alleen al omdat de FOD Sociale Zekerheid geen partij is in het geding.**

Dat de rechter slechts een marginaal toetsingsrecht zou hebben ten aanzien van beslissingen die de FOD neemt op grond van zijn discretionaire bevoegdheid is zelfs niet aan de orde.

De vordering van geïntimeerde was derhalve niet toelaatbaar (wat niet wil zeggen dat het verzoekschrift dat door toedoen van appellant aan de FOD Sociale Zekerheid werd ter kennis gebracht, niet kan in aanmerking genomen worden als een geldige aanvraag tot afwijking).

Het Hof acht het hoger beroep gegrond.

5 Arbeidsrechtbanken

5.1 Vonnis van de arbeidsrechtbank te Gent van 26 januari 2012 (A.M.A.A. vs. RKW, A.R. 11/599) (Artikel 1 wet 20 juli 1971 – Begrip hoofdzakelijk ten laste van de aanvrager – Niet voldaan in geval van het op zich nemen van de kosten van levensonderhoud door de Sociale Dienst van de Socialistische Solidariteit)

Onuitgegeven

Artikel 1, eerste lid van de wet tot instelling gewaarborgde gezinsbijslag bepaalt dat het kind hoofdzakelijk ten laste moet zijn van de aanvrager opdat er recht zou zijn op gewaarborgde gezinsbijslag. Een kind wordt geacht hoofdzakelijk ten laste te zijn indien de aanvrager voor meer dan de helft bijdraagt voor het levensonderhoud van het kind.

Eiseres tekende beroep aan tegen de beslissing van de Rijksdienst waarbij er geen recht was op gewaarborgde gezinsbijslag.

De Rijksdienst, verweerster in het geding, stelt dat in de bewuste periode de kost van levensonderhoud voor de eiser en haar gezin, volledig werd gedragen door de Sociale Dienst van de Socialistische Solidariteit, zodat onmogelijk kon worden aangenomen dat de eiseres zelf instond voor meer dan de helft van de kosten van het levensonderhoud voor haar kinderen.

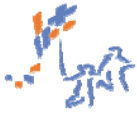
De arbeidsauditeur daarentegen stelde in zijn schriftelijk advies dat het gegeven dat de ouders niet zelf over inkomsten beschikken en voor hun bestaansmiddelen afhankelijk zijn van derden, weze het gouvernementeel of niet-gouvernementeel, niet belet dat de minderjarige kinderen feitelijk en juridisch ten laste moeten zijn en blijven van hun ouders, die voor hun zorg, onderhoud en opvoeding moeten instaan. Het toekennen van kinderbijslag maakt het, aldus de auditeur, de ouders mogelijk om hun ouderlijke last uit te oefenen.

De rechtbank treedt de visie van de Rijksdienst volledig bij.

Anders oordelen zou indruisen tegen de bepalingen van artikel 1, vierde lid voormeld.

Bovendien kan de eiseres niet instaan voor de kosten van huisvesting, opvoeding en onderhoud van het kind nu zijzelf over geen enkel inkomen beschikte.

De eis is bijgevolg ongegrond.

5.2 Vonnis van de arbeidsrechtbank te Tongeren van 17 februari 2012 (D.V.T. vs. RKW, A.R. 11/1007/A) (Artikel 41 KBW: Eenoudertoeslag – Echtgenoot om beroepsredenen domicilie in het buitenland – Geen recht)

Onuitgegeven

Eiser is gehuwd met de heer T. Samen hebben ze drie kinderen.

De heer T. is tewerkgesteld voor de NATO en heeft administratief een domicilie in Duitsland.

Sedert de inwerkingtreding van de nieuwe bepalingen, die nieuwe voordelen voorzien voor eenoudergezinnen die geen verhoogde wezenbijslag ontvangen en over beperkte inkomsten beschikken, werd dit recht op de eenoudertoeslag ook aan de eisende partij toegekend.

De rechtbank oordeelt dat het duidelijk is dat dit gezin onmogelijk als een eenoudergezin kan beschouwd worden. De huwelijksrelatie is niet beëindigd, niettegenstaande de echtgenoot van eiser als militair om beroepsredenen zijn domicilie aan de militaire basis heeft.

De Rijksdienst nam dan ook volkomen terecht de bestreden beslissing waarbij het bedrag van de eenoudertoeslag teruggevorderd werd; beslissing waartegen eisende partij in beroep was gegaan.

De eis is bijgevolg ongegrond.

5.3 Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Antwerpen van 23 maart 2012 (A.E.H. en N.A. vs. RKW, A.R. 11/3.626/A) (Vermeende schending taalwet bestuurszaken – Beslissing tot terugvordering moet toch worden onderzocht – Materie van openbare orde)

Onuitgegeven

I.c. zijn de bestaansmiddelen niet controleerbaar (op grond van artikel 3 van de wet tot instelling gewaarborgde gezinsbijslag) wegens foute verklaringen op periodieke vragenlijsten en tegenstrijdige verklaringen bij controle aan huis. De rechter in eerste aanleg heeft de administratieve beslissing tot terugvordering bevestigd. Hiertegen gaat de betrokkene in hoger beroep.

Er komt in dit geschil eveneens een taalkwestie aan de oppervlakte. Het arbeidshof oordeelt dat uit de voorgelegde stukken de RKW mocht afleiden dat de heer A.E.H. en mevrouw N.A. de Franse taal verkozen en ook in deze taal dienden aangeschreven te worden. Maar zelfs indien aanvaard zou worden dat er geen bewijs is dat de heer A.E.H. en mevrouw N.A. zich bediend zouden hebben van de Franse taal, dient opgemerkt, aldus het hof, dat de eventuele nietigverklaring van de beslissing wegens schending van de taalwet bestuurszaken geen afbreuk doet aan zijn verplichting om te onderzoeken of de beslissing van de RKW tot weigering en tot terugvordering van de gewaarborgde gezinsbijslag correct werd genomen.

Deze materie is immers van openbare orde en de rechter mag zich in dat geval niet beperken tot de vernietiging van de beslissing indien hij uitspraak moet doen over subjectieve rechten (I.OPDEBEECK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1999, p.319, nr. 420). Het feit dat de beslissing moet vernietigd worden doet immers geen afbreuk aan de bevoegdheid

van de rechter om de wettigheid van die beslissingen te toetsen aan de toepasselijke rechtsregels en uitspraak te doen over de rechten die uit de rechtsregels voortvloeien (Cass. 15 januari 1996, Soc.Kron., 1996, 393). De rechter moet zich in dat geval in de plaats stellen van de RKW en aan de hand van de beschikbare gegevens een nieuwe beslissing nemen (Concl.adv.gen.Lenaerts bij Cass. 18 juni 1984, R.W. 1984-1985, 1022).

Er dient dus in ieder geval ten gronde onderzocht te worden of de heer A.E.H en mevrouw N.A. recht hebben op gewaarborgde gezinsbijslag en of de RKW een deel van de gewaarborgde gezinsbijslag mocht terugvorderen.

5.4 Vonnis van de arbeidsrechtbank te Namen van 19 april 2012 (L.M. en C.B. vs. RKW, A.R. 10/4054/A) (Gewaarborgde gezinsbijslag – Kraamgeld – Aan te vragen binnen een jaar na de geboorte)

Onuitgegeven

In deze zaak betwisten de heer L.M. en mevrouw C.B. een beslissing van de RKW van 11 mei 2010 tot weigering van het kraamgeld voor hun kind D.S. geboren op 25 september 2008.

De aanvraag om kraamgeld werd namelijk ingediend op 29 oktober 2009.

De betrokkenen werden erkend als vluchteling vanaf 1 september 2009 (beslissing betekend op 9 september 2009).

De Arbeidsrechtbank bevestigde de aangevochten beslissing omdat de aanvraag om kraamgeld ten laatste op 25 september 2009 had moeten ingediend worden, en omdat rekening houdend met de datum waarop de betrokkenen als vluchteling erkend werden geen reden voor schorsing van de verjaring kon ingeroepen worden.

Volgens de Arbeidsrechtbank van Namen moet men namelijk vaststellen dat de aanvragers het recht hadden om kraamgeld aan te vragen vanaf de erkenning van hun hoedanigheid als vluchteling op basis van het arrest van het Hof van Cassatie van 13 mei 1996 (Cass., 13 mei 1996, Chron. D.S., blz. 531). Die erkenning gebeurde op 1 september 2009 (kennisgeving op 9 september 2009), dus vóór het verstrijken van de termijn van een jaar, en de aanvragers vervulden de voorwaarden voor de toekenning van het kraamgeld van 1 september 2009 tot 25 september 2009. Er kan dus geen reden voor het schorsen van de verjaring worden ingeroepen.

5.5 Vonnis van de arbeidsrechtbank te Leuven van 24 april 2012 (Artikel 56bis, eerste en tweede lid, KBW – Verhoogde kinderbijslag)

Onuitgegeven

De heer M.B., eiser in het geding, ontvangt ingevolge het overlijden van zijn echtgenote, verhoogde wezenbijslag voor zijn kinderen. Op 24 april 2009 is de heer M.B. opnieuw in het huwelijk getreden. Ingevolge dit nieuwe huwelijk vordert K.32 bij aangetekend schrijven van 5 januari 2011 de ten onrechte betaalde wezenbijslag voor de periode van 1 mei 2009 tot 31 maart 2010 terug.

Eiser tekent beroep aan tegen de voormelde beslissing tot terugvordering. Hij stelt dat hij inderdaad op 24 april 2009 in het huwelijk is getreden, maar dat zijn echtgenote pas vanaf maart 2010 met hem samenwoont. De periode daarvoor verbleef zij in het buitenland, nl. Marokko vanwaar zij afkomstig is. Eiser is van oordeel dat hij nog wel recht heeft op wezenbijslag voor de periode tijdens dewelke zijn echtgenote in het buitenland verbleef.

De Arbeidsrechtbank te Leuven verwijst dienaangaande naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 24 maart 2004. Hierin werd geoordeeld dat er geen ongeoorloofde discriminatie bestaat tussen kinderen wiens enige ouder hertrouwd is maar nog niet samenleeft met de nieuwe echtgenoot of echtgenote; waarbij het recht op verhoogde wezenbijslag verloren gaat (artikel 56bis, §2, eerste lid, KBW) en kinderen wiens ouder niet meer samenleeft met zijn echtgenote of echtgenoot; waarbij het recht op verhoogde wezenbijslag opnieuw ontstaat (artikel 56bis, §2, derde lid, KBW).

Beide onderscheiden situaties moeten dus niet hetzelfde worden behandeld. In toepassing van artikel 56bis, §2, eerste lid, KBW heeft de eiser vanaf de datum van zijn huwelijk dan ook geen recht meer op de betaling van de wezenbijslag. De beslissing tot terugvordering werd door K.32 dan ook terecht genomen.

5.6 Vonnis van de arbeidsrechtbank te Kortrijk van 2 mei 2012 (R.S vs. RKW, A.R. 10/2.137/A) (Artikel 1 Wet gewaarborgde gezinsbijslag: voorwaarde toegelaten of gemachtigd zijn, moet ook tijdens het jaar voorafgaand aan de aanvraag vervuld zijn)

Onuitgegeven

Artikel 1 van de Wet van 20 juli 1971 vermeldt de voorwaarden waaraan de aanvrager van de gewaarborgde kinderbijslag moet voldoen om hierop recht te hebben. Zo moet de aanvrager in België verblijven en een kind hoofdzakelijk of uitsluitend ten laste hebben.

Verder moet de vreemdeling, zoals de eiser i.c., nog voldoen aan een bijkomende voorwaarde. Zo bepaalt artikel 1 van de Wet van 20 juli 1971 dat de vreemdeling **toegelaten of gemachtigd** moet zijn om in België te verblijven of er zich te vestigen, **overeenkomstig de bepalingen van de Vreemdelingenwet**¹.

Aangezien artikel 1 van de Wet van 20 juli 1971 verwijst naar de Vreemdelingenwet, moet voor de interpretatie van de termen 'toegelaten' en 'gemachtigd' hiernaar worden teruggegrepen.

Zo wordt met 'toelating tot verblijf' de toelating bedoeld om in België te verblijven gedurende meer dan drie maanden (art. 9 e.v. Vreemdelingenwet), terwijl met 'machtiging tot vestiging' de machtiging bedoeld wordt die verleend wordt aan de vreemdeling die onbepaald in België mag verblijven (art. 14 e.v. Vreemdelingenwet).

I.c. betreft het een erkende staatloze. De arbeidsrechtbank wijst er in dit verband op dat een erkende staatloze niet automatisch een verblijfsrecht krijgt. Met toepassing van art. 98 van het KB van 8 oktober 1981² is hij immers aan de algemene verblijfsreglementering onderworpen en dient hij dus ook een aanvraag in te dienen om toegelaten of gemachtigd te worden in België te verblijven.

¹ Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen

² KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Op het ogenblik van de aanvraag (dd. 3 juli 2009) tot het bekomen van de gewaarborgde kinderbijslag voldeed eiser aan de verblijfsvoorwaarde; hij werd nl. vanaf 19 juni 2009 toegelaten om langer dan drie maanden in België te verblijven. De Rijksdienst kende dan ook gewaarborgde gezinsbijslag toe vanaf 1 juni 2009.

Thans dient verder onderzocht te worden in welke mate eiser met toepassing van art. 7 van de Wet van 20 juli 1971 ook nog recht heeft op de gewaarborgde kinderbijslag **in de periode voorafgaand aan de aanvraag**. De gewaarborgde gezinsbijslag kan immers toegekend worden vanaf de maand die één jaar voorafgaat aan de datum waarop de aanvraag werd ingediend.

Eiser is van oordeel dat aan de voorwaarde om toegelaten of gemachtigd te zijn enkel moet voldaan zijn op het ogenblik van de aanvraag en dat deze voorwaarde niet vervuld moet zijn voor de periode van één jaar voorafgaand aan de aanvraag.

De rechtbank oordeelt echter dat uit de lezing van art. 1 van de Wet van 20 juli 1971 evenwel kan afgeleid worden dat er maar recht is op gewaarborgde gezinsbijslag indien de vreemdeling toegelaten of gemachtigd is op het grondgebied. **Nergens wordt vermeld dat deze voorwaarde niet moet vervuld zijn wanneer het recht op gewaarborgde kinderbijslag onderzocht wordt in het jaar voorafgaand aan de aanvraag** (Arbh. Antwerpen, 2 maart 2009, Soc.Kron., 2010, 424).

Het beroep van eiser tegen de administratieve beslissing van de Rijksdienst is dan ook ongegrond.

5.7 Vonnis van de arbeidsrechtbank van Dendermonde van 21 mei 2012 (Artikel 56bis KBW – Verlaten wees)

Onuitgegeven

Het recht op de verhoogde wezenbijslag gaat niet verloren wanneer de wees door de overlevende ouder, die hertrouwt of een huishouden vormt, verlaten is (artikel 56bis KBW).

In een formulier d.d. 16 juli 2010 staat ondermeer vermeld dat er geen enkel contact meer is tussen het betrokken weeskind en haar vader en dat het kind evenmin een onderhoudsbijdrage van haar vader ontvangt. Dit formulier werd ondertekend door mevr. S.V.B., zijnde de persoon die destijds de opvoeding van het kind op zich nam en aldus bijslagtrekkende was van de verhoogde wezenbijslag. In toepassing van de hoger vermelde bepaling wordt de verhoogde wezenbijslag van mei tot en met september 2010 uitgekeerd aan mevr. S.V.B. Vanaf oktober 2010 werd de wezenbijslag rechtstreeks overgemaakt aan het weeskind.

Op 21 februari 2011 ontvangt K.35 een formulier ondertekend door het kind waarin wordt vermeld dat ze driemaal per maand telefonisch contact heeft met haar vader. Dat er wel degelijk contact is tussen vader en dochter werd nogmaals bevestigd door het kind (bij schrijven d.d. 27 mei 2011) en door de vader (in een verklaring d.d. 19 april 2011). Het contact zou reeds bestaan vanaf de scheiding van de ouders in 1995.

Aangezien er nog steeds contacten zijn tussen vader en dochter concludeert K.35 dat het weeskind niet verlaten is en vordert de verhoogde wezenbijslag van mei tot en met september 2010, zoals betaald aan mevr. S.V.B., dan ook terug.

Eiseres in het geding, J.V.D.S., advocaat en voorlopig bewindvoerder van mevrouw S.V.B. betwist dat het weeskind niet verlaten is door haar vader.

Bij gebrek aan een definitie in de wet heeft de ministeriële omzendbrief nr. 393 van 9 november 1981 het begrip verlating gedefinieerd.

Voormelde omzendbrief gaat ervan uit dat een kind verlaten is onder de dubbele voorwaarde dat de overlevende ouder geen affectieve relaties meer onderhoudt met dit kind en niet meer financieel bijdraagt in de onderhoudskosten van dit kind.

Ter zake is de rechtbank van oordeel dat de enkele telefonische contacten (3 maal per maand) die er bestaan tussen vader en dochter (het blijkt duidelijk uit het dossier dat vader en dochter elkaar sinds maart 2010 nooit bezoeken), als louter protocollaire contacten dienen te worden beschouwd. Bovendien levert de vader geen enkele onderhoudsbijdrage.

De rechtbank is dan ook van oordeel dat de beslissing tot terugvordering van de verhoogde wezenbijslag ten onrechte werd genomen.

5.8 Vonnis van de arbeidsrechtbank van Gent van 21 juni 2012 (Artikelen 47 en 63 KBW – Erkenning ongeschiktheid)

Onuitgegeven

J.P.G. en R.W., eisers in het geding, hebben beroep aangetekend tegen de beslissing d.d. 16 januari 2003 van K.35 waarbij wordt gesteld dat het kind A.G. geen lichamelijke of geestelijke ongeschiktheid vertoont van ten minste 66% vanaf 17 oktober 1997 (geboorte) tot en met 31 maart 2002.

Eisende partijen volharden in hun stelling dat er verhoogde kinderbijslag dient te worden toegekend vanaf de geboorte van hun kind omdat het een aangeboren afwijking betreft met symptomen die vanaf de geboorte aanwezig zijn. Het betrokken kind heeft een duidelijke psychomotorische achterstand; zijn gedrag suggereert een autismspectrumstoornis.

De rechtbank volgt het standpunt zoals geformuleerd door de eisende partijen echter niet. De rechtbank wijst er op dat de verhoogde kinderbijslag voor kinderen met een aandoening niet te beschouwen is als een sociale toelage die wordt toegekend omwille van de handicap, maar wel als een tegemoetkoming ter gedeeltelijke compensatie van de bijzondere last die deze handicap zowel voor het kind als voor de ouders en de omgeving met zich brengt.

Volgens de aangestelde deskundige kan gesteld worden dat het kind pas vanaf 1 januari 2001 een achterstand heeft van meer dan 66% op mentaal gebied. Dit is het moment dat het kind is gestart in de kleuterklas (en dus niet vanaf het ogenblik van de geboorte).

De rechtbank volgt de stelling van het openbaar ministerie waar gesteld wordt dat de bepaling van dit tijdstip niet onberedeneerd of onverantwoord is, gezien vanaf dit moment het kind zich geregeld begint te verplaatsen, basisvaardigheden aanleert, zich integreert in een groep en begint te communiceren met derden.

5.9 Vonnis van de arbeidsrechtbank van Luik van 21 juni 2012 (L.C. vs. RKW, A.R. 388.891) (Gewaarborgde gezinsbijslag – Vijf jaar verblijf op Belgisch grondgebied moet regelmatig zijn – Geen gelijkstelling met een Europees staatsburger na verbreken van huwelijk met een Belg)

Onuitgegeven

Mevrouw C., met Marokkaanse nationaliteit en verblijvend in België sinds 12 september 2006, was getrouwd met een Belg, de heer Y.B.

Na haar echtscheiding van laatstgenoemde kreeg ze twee kinderen, H. geboren op 16 november 2008 en Z. geboren op 7 november 2009, met de heer M.B., met Marokkaanse nationaliteit, met wie ze trouwde op 30 september 2009.

Op 26 november 2009 vraagt mevrouw C. bij de RKW het kraamgeld aan voor haar tweede kind en gewaarborgde gezinsbijslag voor haar eerste kind.

Op 3 december 2009 beslist de RKW het kraamgeld voor Z. te weigeren omdat mevrouw C. niet voldoet aan de voorwaarde van vijf jaar effectief en ononderbroken verblijf vóór de aanvraag om gewaarborgde

gezinsbijslag (artikel 1, zesde lid van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van de gewaarborgde gezinsbijslag).

Tegen die beslissing diende mevrouw C. een verzoekschrift in.

Op 18 maart 2010 besliste de Rijksdienst verder ook om de gewaarborgde gezinsbijslag te weigeren voor H. om dezelfde reden.

Vanaf 1 september 2010 betaalt de Rijksdienst gewaarborgde gezinsbijslag voor de twee kinderen in kwestie.

De ministeriële omzendbrief 599 van 16 juli 2007 voerde namelijk een algemene afwijking in voor de voorwaarde van vijf jaar ononderbroken verblijf op Belgisch grondgebied vóór het aanvragen van gewaarborgde gezinsbijslag, die de door de wet van 20 juli 1971 tot instelling van de gewaarborgde gezinsbijslag voorziene periode van vijf jaar herleidt tot vier jaar.

In haar verdediging verwijst mevrouw C. naar het feit dat ze sinds januari 2005 in België verblijft en dat ze wegens haar huwelijk met een Belg moet gelijkgesteld worden met een Europees staatsburger, wat haar vrijstelt van de voorwaarde van vijf jaar verblijf in België.

De Rechtbank oordeelt dat aangezien mevrouw C. bij de geboorte van zowel haar eerste als haar tweede kind niet meer de echtgenote was van een Belg, zij zich niet kon beroepen op de hoedanigheid van Europees staatsburger, net zomin als haar kinderen en haar echtgenoot. Ze moest bijgevolg wel degelijk vijf jaar ononderbroken verblijf in België aantonen, wat ze niet doet.

De beslissing tot weigering blijft dus behouden.

5.10 Vonnis van de arbeidsrechtbank van Namen van 7 augustus 2012 (M.C. vs. RKW, A.R. 11/2023/A) (Art. 52 KBW – Financiële en persoonlijke redenen ter verantwoording van het onderhouden en het opvoeden van het kind door een ouder die in het buitenland verblijft - Weigering)

Onuitgegeven

De heer M.C., die op basis van zijn werkloosheid kinderbijslag voor zijn kind ontvangt, vraagt de vernietiging van een beslissing van de Rijksdienst (12 augustus 2010), die kinderbijslag terugvordert voor de periode van 1 september 2006 tot 31 december 2009, omdat het rechtgevend kind niet meer in België (noch in een land van de Europese Gemeenschap, zie artikel 52 KBW) wordt opgevoed.

De heer M.C. ontkent de situatie niet die de Rijksdienst aanhaalt om de onverschuldigde betaling te rechtvaardigen.

Maar hij meent dat de bewuste keuze om het kind in het buitenland op te voeden, vastgelegd in een overeenkomst tussen hem en de moeder van het kind, is genomen om uitsluitend financiële redenen (ontoereikende werkloosheidsuitkering in België, eigenaar van een appartement in Venezuela waar de moeder woont, moeder werkt bovendien...). Hij wijst er ook op dat de moeder van het kind hem bij gelegaliseerde volmacht de hoedanigheid van bijslagtrekkende heeft overgedragen op de Belgische ambassade in Venezuela.

In het op 9 juni 2011 bij verstek van de eiser gevelde vonnis verklaart de rechtbank het verzoek als ongegrond. De rechtbank beroept zich op artikel 52 Kinderbijslagwet Werknemers, zonder andere omstandigheden in overweging te nemen.

De rechtbank doet in het vonnis van 7 augustus 2012 uitspraak op reconventionele eis van de Rijksdienst zonder verzet of beroep en veroordeelt de heer M.C. tot terugbetaling van het onverschuldigde bedrag zonder rekening te houden met zijn bewering dat echtgenoten wegens louter praktische redenen niet altijd kunnen samenwonen.

5.11 Vonnis van de arbeidsrechtbank van Brussel van 2 oktober 2012 (Aanvraag om kinderbijslagtoeslag voor kinderen met een aandoening – Opdracht van de deskundige – Niet bindend karakter van het deskundigenverslag – Redelijke termijn – Rechtsweigering)

Onuitgegeven

Mevrouw NB vraagt bij haar kinderbijslagfonds voor haar zoon RH de kinderbijslagtoeslag voor kinderen met een aandoening aan. Het kinderbijslagfonds meent echter dat het kind niet aan alle voorwaarden voor die toeslag voldoet. Op 8 september 2008 betwist mevrouw NB die beslissing voor de Arbeidsrechtbank van Brussel.

De Arbeidsrechtbank ziet zich geconfronteerd met verschillende medische adviezen die niet tot dezelfde conclusie leiden over de fysieke en mentale ongeschiktheid van het kind en de graad ervan en wijst daarom bij vonnis van 9 juni alvorens recht te doen, dokter N aan als medisch deskundige voor uitleg en toelichting over de gezondheidstoestand van RH en de gevolgen ervan voor zijn dagelijks leven en dat van zijn ouders.

Na ontvangst van het deskundigenverslag en van de door mevrouw NB daarbij gemaakte opmerkingen besluit de Arbeidsrechtbank dat RH niet alle voorwaarden vervult om recht te hebben op de toeslag waarin artikel 47 KBW voorziet, en wijkt daarbij op een groot aantal punten substantieel af van het advies van de medisch deskundige.

In antwoord op het argument van de arbeidsauditeur, die beweert dat zij daardoor de betrouwbaarheid van de deskundige ter discussie lijkt te stellen, herinnert de Arbeidsrechtbank er terecht aan dat de resultaten van een deskundigenonderzoek in geen geval de oplossing zijn voor het geschil maar gewoon toelichting door een specialist bij een technisch probleem, die het de rechter mogelijk moet maken om de specifieke technische aspecten te begrijpen.

De rechtbank stelt dat bij verschil van mening tussen meerdere artsen over een medische kwestie, in dit geval de ongeschiktheidsgraad van het kind RH, het niet de opdracht is van de expert om in de ene of de andere zin te beslissen maar veeleer de rechter zo goed mogelijk te informeren zodat die een beslissing kan nemen. Anders gezegd, de mening van de deskundige is geenszins doorslaggevend en maakt hem niet tot scheidsrechter tussen verschillende medische adviezen. Zijn advies is voor de rechter die erom gevraagd heeft niet bindend.

In dit geval meent de rechtbank over voldoende gegevens te beschikken om te besluiten dat RH niet voldoet aan de voorwaarden om recht te hebben op de kinderbijslagtoeslag van artikel 47. Meer nog, hij wijst erop dat elke justitiabele het recht heeft op een vonnis over zijn zaak binnen een redelijke termijn. Hij wijst erop dat de aanvraag van mevrouw NB al meer dan vier jaar geleden ingediend is en dat nieuwe onderzoeksmaatregelen vragen, namelijk een vraag om een aanvullend onderzoek, die eis van een redelijke termijn in het gedrang dreigt te brengen.

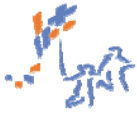
Voor het overige voert de rechtbank aan dat op grond van artikel 5 van het Gerechtelijk Wetboek, dat rechtsweigeren verbiedt, de rechter, zelfs bij stilzwijgen, duisterheid of onvolledigheid van de wet, een vonnis moet vellen over alle geschillen die hem voorgelegd worden en a fortiori dat hij zich niet aan die verplichting kan onttrekken wegens een deskundigenverslag dat een van die kenmerken vertoont.

5.12 Vonnis van de arbeidsrechtbank van Charleroi van 3 oktober 2012 (S'S.K. vs. V.S. en K. 39, A.R. 11/2541/A en 11/2679/A) (Aanwijzing van de bijslagtrekkende – Belang van het kind – Uitoefening van het ouderlijk gezag)

Onuitgegeven

De moeder ontvangt kinderbijslag voor twee kinderen die ze heeft samen met de vader van wie ze gescheiden leeft. Voor de kinderen, die bij hun moeder gedomicilieerd zijn, geldt tussen de ouders een regeling van gelijkmatig verdeelde huisvesting.

De ouders zijn schriftelijk overeengekomen dat de moeder de helft van de kinderbijslag afstaat aan de vader, wat ze gedaan heeft van september tot december 2009. Sindsdien betaalt ze niet langer de helft van de kinderbijslag aan de heer S.K. Die dagvaardt haar en het kinderbijslagfonds om van de rechter te verkrijgen dat hij met terugwerkende kracht als bijslagtrekkende wordt aangewezen, waarna hij de helft aan de moeder zal betalen.

Ter staving van zijn vraag verklaart de vader dat zij geen enkele activiteit doet met de kinderen, ze niet naar de voetbaltraining brengt, terwijl hij een hele reeks activiteiten organiseert en zelf een groot deel van de aan die activiteiten verbonden kosten draagt.

Hij voert aan dat, hoewel in artikel 69 van de kinderbijslagwet voor werknemers bepaald wordt dat in principe de moeder de bijslagtrekkende is, de rechter op basis van het vierde lid van de eerste alinea een andere bijslagtrekkende kan aanwijzen in het belang van het kind.

De moeder verdedigt zich met het argument dat ze vele activiteiten met de kinderen organiseert en dat zijzelf het grootste deel van de opvoedingskosten draagt. Ze voert aan dat haar schriftelijke verbintenis om de helft van de kinderbijslag aan de vader te betalen een onderdeel was van een globaal akkoord waarin bepaald was dat hij de helft van de kosten voor buitenschoolse activiteiten zou dragen. Omdat hij dat niet deed, vond zij het normaal om de volledige kinderbijslag voor haarzelf te houden. Ze wijst er bovendien terecht op dat, zelfs wanneer de rechtbank in het voordeel van de vader beslist, volgens artikel 69 de bijslagtrekkende alleen voor de toekomst en in geen geval retroactief aangewezen kan worden.

Op basis van de voorgelegde feitelijke gegevens oordeelt de rechtbank dat uit niets afgeleid kan worden dat de moeder de kinderbijslag voor iets anders gebruikt dan in het belang van de kinderen en dat uit het dossier niet blijkt dat ze weinig activiteiten organiseert met de kinderen.

De rechtbank wijst er dus op dat volgens artikel 69, § 1, 3e lid de moeder de bijslagtrekkende is als twee ouders van verschillend geslacht samen het ouderlijk gezag uitoefenen. Alleen als dat wegens het belang van de kinderen verantwoord is, kan de vader in plaats van de moeder als bijslagtrekkende aangewezen worden. En de rechtbank is van oordeel dat in dit geval geen enkel element in het dossier laat besluiten dat het in het belang van de kinderen zou zijn om de vader als bijslagtrekkende aan te wijzen.

5.13 Vonnis van de arbeidsrechtbank te Mechelen van 11 oktober 2012 (M.D.H. vs. K. 13, A.R. 11/551/A) (Artikel 69 KBW – Betaling kinderbijslag aan vader – Bepaling aanvangsdatum van de betaling)

[Onuitgegeven](#)

S.D.H. verblijft sinds 18 december 2007 bij haar vader, M.D.H., bij wie ze ook is gedomicilieerd. De vader heeft op 11 januari, 27 februari, 7 maart, 9 april, 1 en 11 juli 2008 telefonisch contact gehad met K.13. Pas bij schrijven van 1 juli 2008 stuurde K.13 twee formulieren aan de vader, waaronder een verklaring dat laatstgenoemde de kinderbijslag voor zijn dochter opeist. Op 3 juli 2008 stuurde de vader de ondertekende schriftelijke aanvraag in kwestie terug. Op basis hiervan betaalt K.13 vanaf augustus 2008 de kinderbijslag aan hem. De vader vordert echter ook de betaling van de kinderbijslag voor de periode van januari tot augustus 2008.

Op grond van de artikelen 3 en 4 van het Handvest van de sociaal verzekerde (HSV) is de arbeidsrechtbank van Mechelen van oordeel dat K.13 de vader erop had moeten wijzen dat hij zijn aanvraag tot het bekomen van de kinderbijslag voor zijn dochter schriftelijk moest doen en dat het fonds daartoe het nodige formulier had moeten opsturen. Doordat het fonds laattijdig reageerde op de verschillende telefoons en het nodige (aanvraag)formulier niet tijdig opstuurde, beging het volgens de rechtbank een fout.

Voor het bepalen van de aanvangsdatum van de betaling van de kwestieuze kinderbijslag aan de vader past de rechtbank artikel 3 HSV toe. Conform dit artikel moest de betreffende inlichting door het fonds worden verstrekt binnen een termijn van 45 dagen (artikel 3 HSV). Rekening houdend met deze termijn (vanaf het eerste telefoongesprek dienaangaande d.d. 11 januari 2008) en artikel 70bis KBW, zou de vader (indien het formulier tijdig was opgestuurd) al vanaf 1 april 2008 in plaats van vanaf 1 augustus 2008 recht hebben gehad op de kinderbijslag. De rechtbank gaat er immers van uit dat de vader dit formulier ook onmiddellijk zou hebben ingevuld en teruggestuurd (zoals hij dat ook gedaan heeft in juli 2008).

5.14 Vonnis van de arbeidsrechtbank te Luik van 25 oktober 2012 (N.N. vs. K. 38 en L.D., A.R. 392.018) (Beslissing van niet-onderwerping bij de RSZ – Informatieplicht – Onverschuldigd bedrag niet teruggevorderd wegens fout van het kinderbijslagfonds)

Onuitgegeven

Mevrouw NN is de partner van de heer LD en werkt voor hem als werkneemster in zijn bakkerij. Aangezien hij zelfstandige is, is zij de rechthebbende voor de kinderbijslag voor hun twee kinderen

In 2011 stelt de RSZ vast dat de heer LD sinds het laatste kwartaal 2000 voor zijn partner geen sociale aangifte meer indient. Bij een inspectiebezoek geven de betrokkenen spontaan toe aan de inspecteur dat de moeder niet echt een bezoldiging ontvangt en gewoon haar partner meehelpt in de bakkerij.

De RSZ meent terecht dat het hier om een geval van helper van een zelfstandige gaat, zoals dat begrip gehanteerd wordt in fiscale bepalingen, en niet om een arbeidsrelatie met een werknemer. De RSZ beslist dan dat mevrouw NN niet aan de sociale zekerheid onderworpen is.

Het kinderbijslagfonds baseert zich vervolgens op die beslissing om van de moeder de kinderbijslag terug te vorderen die ze ontving in de periode waarvoor de RSZ vaststelde dat ze niet aan de sociale zekerheid onderworpen was. In die periode was de moeder namelijk geen werknemer en kon ze dus geen aanspraak maken op kinderbijslag in de werknemersregeling.

De moeder daagt het kinderbijslagfonds dan voor het gerecht wegens schending van de informatieplicht bekrachtigd door het Handvest van de Sociaal Verzekerde, omdat het fonds haar niet uitlegde dat ze niet langer aan de sociale zekerheid zou onderworpen zijn als ze geen bezoldiging ontving. Ze beroept zich op artikel 17 van het Handvest en houdt vol dat het onverschuldigd bedrag niet moet teruggevorderd worden omdat het een fout van het fonds betreft. Ze dagvaardt ook de RSZ van wie ze de beslissing in verband met onderwerping aan de sociale zekerheid betwist. Ze dagvaardt ten slotte ook haar ex-partner LD omdat hij niet de nodige formaliteiten vervulde om haar aan de sociale zekerheid onderworpen te houden.

De Arbeidsrechtbank is van mening dat het beroep tegen de RSZ verjaard is omdat het meer dan zeven jaar na de beslissing komt, en die vraag dan ook verjaard is op basis van artikel 2262bis van het Burgerlijk Wetboek. De rechtbank preciseert dat als dit niet het geval was, de beslissing van niet-onderwerping aan de sociale zekerheid geldig zou zijn verklaard omdat uit alle feitelijke elementen blijkt dat mevrouw NN geen arbeidsovereenkomst had met haar partner.

De rechtbank beschouwt het beroep tegen het kinderbijslagfonds als niet gegrond omdat de moeder perfect wist dat ze geen aanspraak kon maken op kinderbijslag in de werknemersregeling, omdat ze geen werknemer was. De terugvordering van het onverschuldigd bedrag was dan ook volledig gewettigd.

Over het beroep tegen haar ex-partner beslist de rechtbank dat uit geen enkel element van het dossier blijkt dat dit gegrond zou zijn.

Alle punten van het beroep van mevrouw NN worden door de rechtbank uiteindelijk ongegrond verklaard.

5.15 Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Brussel van 6 november 2012 G.R. en T.R. vs. RKW, A.R. 11/2381/A) (Art. 62, § 3, KBW en KB van 10 augustus 2005 – Voorwaarde om een minimaal aantal lessen te volgen – Geen onredelijke vereiste – Geen rekening houden met specifieke aspecten van het type studies om ervan af te wijken)

[Onuitgegeven](#)

Dhr. en mevr. R. betwisten de beslissing van de Rijksdienst om geen gewaarborgde gezinsbijslag toe te kennen voor een van hun twee kinderen omdat het kind maar 12 uur per week les volgt (opleiding tot boekhouder georganiseerd door de Belgische Kamer van Boekhouders) en geen 17 uur zoals vereist (zie artikel 1 van het koninklijk besluit van 10 augustus 2005 tot uitvoering van artikel 62, § 3 van de Kinderbijslagwet Werknemers).

Om te ontsnappen aan de juridische gevolgen van die strikte toepassing van de regelgeving wijzen de eisers erop dat de opleiding veeleisend is en een bijzondere inzet van de studenten vereist.

Ze roepen ook in dat bij iedere opleiding rekening zou moeten gehouden worden met de specifieke aspecten ervan.

Bovendien verdedigen ze de idee dat de naleving van de voorwaarde van tenlasteneming van het kind de basis vormt van het recht op gewaarborgde gezinsbijslag.

In dat opzicht is het statuut van student een voldoende bewijs van de tenlasteneming zonder dat een minimum aantal lessen in het onderwijsprogramma gecontroleerd moet worden.

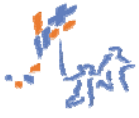
Ten slotte beschouwen ze die voorwaarde als een discriminatie tussen ouders naargelang het onderwijs dat het kind volgt en dus als strijdig met de Grondwet.

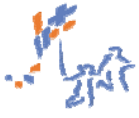
De rechtbank verwierpt meteen het argument van de tenlasteneming als enige criterium voor het recht en onderzoekt op kritische wijze het argument van de ongelijkheid die zou ontstaan door de strikte naleving van de norm van 17 lessen per week in de regelgeving.

De rechtbank bemerkt vooreerst dat iedere opleiding onvermijdelijk eigen vereisten en bijzonderheden heeft.

De rechtbank wijst er ook op dat in artikel 3 van het koninklijk besluit van 10 augustus 2005 expliciet rekening gehouden wordt met bepaalde omstandigheden van de opleiding, zoals stageperiodes die noodzakelijk zijn om het diploma te behalen, die gelijkgesteld kunnen worden met de lessen.

De rechtbank verwierpt dus de aangeklaagde ongrondwettelijkheid van de voorwaarde van een minimum aantal lessen in de regelgeving aangezien die niet in strijd is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

6 Andere